

Spoštovani gospod Doropoljski!

Lani ste nam ponovno naročili v ljubem »Zvončku«, da naj Vam ktičkarji v pisni smih vedno sporočimo kaj novic in pošljemo te ali one zanimive popise krajev, dogodkov ali kaj podobnega. Saj je tudi prav tako! Kdo bi pa venomer v kottičku čital samó: sem učenec tega razreda, najbolj mi ugajata materinščina in petje, prosim, priobčite moje pismo itd.

Zato kar brž začnem z novicami! Naša bela Ljubljana je zadnje čase zelo napredovala. Imamo »nebotičnik«, kakršnega nimamo vsa Jugoslavija. S starodavnim ljubljanskim gradom se ta moderna stavba kosa za prvenstvo. Pravijo, da bo v 13. nadstropju tega orjaka kavarna, nad njo pa razgledna terasa. Čez Ljubljano, ki jo zdaj poglabljajo, so naredili nov Čevljarški most in trimostovje, ki je tudi nekaj posebnega.

V Šiški smo dobili imeniten Sokolski dom, da smo lahko res ponosni nanj. Tudi električne cestne železnice, ki teče mimo hiše, v kateri mi stanujemo, dalje proti Šent Vidu, smo vsi veseli.

Minuli mesec sva si z atkom ogledala velesojem »Ljubljana v jeseni«. Toliko lepega sem videl tisto popoldne, da mi je vse brnelo po glavi, ko sva se vrnila. — Tudi sprevid slovanskih narodnih noš sva si ogledala. Bilo je krasno. Najbolj so mi bili všeč Korošci. Vso prireditve so neki gospodje iz Zagreba snemali na zvočni film. Najbrž so mene in atka tudi fotografirali.

Kopat smo se v poletni vročini hodili na Savo, večinoma kar peš čez polje mimo nebroj novih vil in hišic. Enkrat sem bil tudi s teto na Ljubljani, v lepem mestnem kopališču, in pa v sportnem bazenu »Ilirije«.

Mislím, da sem Vam za enkrat precej nakrmljal, in upam, da boste zadovoljni z mojim pismom.

Prav pristočno Vas pozdravljam, vdani

Srečko Koprivnik, učenec,

Šiška pri Ljubljani.

Odgovor:

Dragi Srečko!

Vidiš, takale pisma rad čitam, ker res nekaj povedo. Moji ljubi ktičkarji bodo gotovo tudi zadovoljni s Teboj in Te bodo

skušali posnemati, saj so vsi kaj zanimivega videli in lepega doživeli v dolgih počitnicah.

Danes oni z veseljem čitajo Tvoje pismo, prihodnjič boš pa Ti z zanimanjem bral njih vrste.

Pa še kaj se oglasi!

Zdravo!

Gospod Doropoljski.

Čenjeni gospod Doropoljski!

Kmalu bo leto, kar se nisem oglasila. Med tem časom sem izdelala 4. razred osnovne šole in sicer s prav dobrim uspehom. Ker sem šibka, bom šla še v peti razred in šele potem v gimnazijo.

Počitnice sem prežvela kar doma. Očka je rekel: »Letos pa ne pojdemo nikamor, otroci, ker je kriza«. Pa je bilo tudi doma jako fletno in le prehitro so minule lepe počitnice.

Zelo sem radovedna, kakšne povesti boste dali v novi letnik »Zvončka«. Komaj že pričakujem prvo številko. Ali bo moje pismo že v njej?

Spoštljivo se Vam klanja

Verica Požarjeva iz Maribora.

Odgovor:

Ljuba Verica!

Ali si videla? Letos ima naš list kar dve povesti: ena se bo godila v daljni sončni Španiji in na morju med morskimi razbojniki, druga pa v sirotišnici in v svetovni vojni. Upam, da Ti bosta obe všeč.

Priobčil bom seveda tudi več krajših pripovedk in črtic pa več lepih pesem.

V spisih »Človek-otrok prirode« boš čitala, kako žive narodi v raznih delih sveta, v drugih člankih iz naravoslovja in zemljepisa pa dosti zanimivih in poučnih stvari.

Da ne bo nedostajalo drobiža, nalog za spretne roke, bistrih ugank in drugih poslastic za mlade glavice, za to bo skrbel

Gospod Doropoljski,

ki te iskreno pozdravlja.